28 Prilika o veliki večerji

Druga nedelja po Binkoštih

Luka 14,16-24

On pa mu je rekel: »Neki človek je priredi veliko večerjo in jih je mnogo povabil nanjo. Ko je bil čas za večerjo, je poslal svojega služabnika povabljenim povedat, naj pridejo, ker je že vse pripravljeno. Vsi pa so se začeli v en glas opravičevati. Prvi mu je rekel: »Njivo sem kupil in si jo moram iti ogledat; prosim te, imej me za opravičenega!« Drugi je dejal: »Pet jarmov volov sem kupil in jih grem preizkusit; prosim te, imej me za opravičenega!« Spet drugi mu je rekel: »Oženil sem se in zato ne morem priti.« Služabnik se je vrnil in to sporočil svojemu gospodarju. Tedaj se je hišni gospodar razsrdil in dejal svojemu služabniku: »Pojdi brž na mestne ceste in ulice in pripelji sem uboge in pohabljene, slepe in hrome.« Služabnik je rekel gospodarju: »Gospod, zgodilo se je, kar si naročil, in še je prostor.« Tedaj je gospodar rekel služabniku: »Pojdi na pota in vzdolž ograj in prisili ljudi, naj vstopijo, da se napolni moja hiša. Kajti povem vam: »Nobeden izmed onih povabljenih mož ne bo okusil moje večerje.«

27. marec 1872

Ta prilika vam prikazuje Moje prizadevanje, da pridobim človeštvo za Mene in za Moj nauk. Ob drugi priložnosti Sem dejal, da nisem prišel k tistim, ki so zdravi, temveč k tistim, ki so bolni, da bodo lahko ozdravljeni. Pokazal Sem tudi, kakšni morajo biti tisti, ki se želijo približati Meni in Moji mizi, da morata biti skromnost in ponižnost prevladujoči lastnosti tistega, ki Mi želi slediti. Torej nadaljnji verzi tega poglavja jasno označujejo, da mora tisti, ki Mi želi slediti, osvoboditi svoje srce vsega, kar je od sveta in Mi ga popolnoma predati.

Torej naj se vsak, preden se odloči, da Mi bo sledil, vpraša ali ima dovolj moči in vztrajnosti, da prizna in brani Moj nauk ljubezni in vere pod vsemi pogoji. Kakor Sem vas že večkrat opomnil - je Meni slediti, poslušati Moje besede in po njih živeti resna stvar, ki se ne sme vzeti zlahka, kajti tisti, ki poznajo zakon ali Mojo voljo in ga še vedno kršijo, navkljub opozorilom svoje vesti, so odgovorni v najstrožjem pomenu in so potemtakem grešniki. O tem je na koncu tega poglavja rečeno: "Kdor ima ušesa, naj posluša!" Z drugimi besedami: Naj se Moje besede ne poslušajo in potem zavržejo, ampak se morajo vzeti k srcu, dobro pretehtati in potem se mora po njih ravnati!

Če se sedaj povrnemo na dejansko priliko o veliki večerji, moramo najprej začeti, kakor v večini primerov, z razlago besed, da se bo globlji pomen Mojega govora jasno pojavil. Rekel Sem: "Neki človek je priredil večerjo." Večerja je enaka večernemu obroku. Kaj to označuje? Najprej moramo bolj podrobno raztolmačiti ti dve besedi, preden nadaljujemo s pomenom celotnega stavka, ki Sem ga uporabil v priliki.

Beseda "večer" ponazarja pozni del dneva, ko se delo zaključi in je na vrsti počitek, ter okrepitev preko noči do jutra. Torej je večer dejansko vrhunec dnevnih dejavnosti. In če naj večer prinese počitek in zadovoljstvo, mora biti vse, kar se je zjutraj načrtovalo, vestno izvedeno preko dneva.

Očitno je, da je človek, ki je delal in bil dejaven preko celotnega dneva, zvečer nestrpen, da si ponovno obnovi svojo uporabljeno moč tako, da bo mogel naslednjega dne nadaljevati s svojimi posli. In ker telo in neposredno tudi duša, s hrano nadomesti tisto, kar je bilo podnevi porabljeno, vodi tako telesna, kakor tudi duševna potreba, ljudi k obroku, ki se, ker se užije zvečer, imenuje "večerni obrok" pri čemer se razlikuje od "opoldanskega obroka", ki se užije opoldne za zadovoljevanje podobnih potreb. Temu ne sledi dolg počitek in obnova moči, ampak se z nadaljevanjem dela lahko opiše kakor majhen počitek na poti, medtem ko večerni obrok ob zaključku dneva ne samo, da vabi le h počitku, temveč tudi k pregledu tega, kar je bilo opravljeno čez dan, dajajoč sprostitev in zadovoljstvo edino tistemu, ki se lahko usede za mizo z mirnim prepričanjem, da je naredil vse, kar mu je narekovala dolžnost ali njegova vest.

Po razlagi globljega pomena večernega obroka, sedaj prehajamo na drugo vprašanje, zakaj - kakor je omenjeno v priliki - nekdo povabi goste na svoj večerni obrok.

Tudi tukaj je zopet duhovni pomen tega dejanja merodajen in vodi k razumevanju tega, kar Sem hotel izpostaviti s to priliko Mojim učencem in vsem prisotnim.

Povabilo drugim k obroku je zaradi pomembnega dejstva, da človek ni le telesen, temveč tudi duhoven in da, čeprav se v glavnem ukvarja le s telesnostjo, njegov duh in duša nočeta biti zanemarjena. To je eden izmed globokih dokazov dvojnosti človeka, ne glede na *Božjo* iskro, ki Sem jo v vas položil. Celo živali imajo to potrebo po druženju in so edino srečne in zadovoljne v takšnem druženju.

Vaši pametni materialisti verjamejo, da cel svet premika in spodbuja energija in je zgrajen iz materije - dve stvari, ki ju sami v resnici ne morejo pojasniti. Morali bi se samo opazovati med preprostim obedom, ter bi z daleč večjo lahkoto odkrili, kakor s katerokoli drugo vrsto raziskovanja, da ima človek dve plati, materialno in duhovno, od katerih se lahko vsaka počuti dobro in zdravo le takrat, ko medsebojno sodelujeta. Sami sebe boste prepričali, da je hrana koristna le takrat, ko je, združena z duhovno hrano, z ljubeznijo, ustrezna obema glavnima sestavinama človeka.

Ta nezavedna želja večine ljudi po zaužitju tudi duhovne hrane je vzrok, zakaj rajši obedujejo v družbi kakor, v samoti, zakaj želijo povabiti tudi druge k obroku, in zakaj se družina druži ob mizi za kosilo in večerjo.

Da se lahko ta potreba po prijetni družbi izrodi v skrajnost in da lahko nekdo popolnoma pozabi, ali z zastrupitvijo celo izgubi svoj duhovni jaz, ni stvar tega razglabljanja, ker govorim le o ljudeh, pri katerih duhovno prevladuje nad telesnim. Torej bomo preskočili oba ta pogosto ponavljajoča primera, kjer človek, ki je

ustvarjen kot duhovno bitje, potone globoko pod žival, navkljub njegovemu višjemu namenu.

Sedaj smo pojasnili tako večerni obrok, kakor tudi vzrok za povabilo in si lahko v nadaljevanju bližje pogledamo priliko, kakor Sem jo podal Mojim učencem in farizejem.

V predhodnih verzih tega poglavja Sem vam pokazal, kako Sem želel dati farizejem in odličnikom namig, da je ponižnost - in ne napuh - človeku v čast. Omenil Sem, da je za povabljenega gosta bolje, da sede na najbolj oddaljen konec mize, kakor da tvega osramočenje zaradi graje. Rekel Sem jim: "Kdorkoli se bo povzdigoval, bo ponižan, in tisti, ki se bo ponižal, bo povišan!" Z drugimi besedami: Ne dovolite, da vaše samoljubje sodi vaše moralno-duhovne vrednote, ampak počakajte, da sodijo bolj modri in vzvišeni ljudje. Tako se boste izognili očitkom in graji; kajti kdorkoli sam sodi na ta način, je že sojen.

Ko Sem jim povedal, da naj bi človek, ki vabi ljudi, to povabilo združil z dejanjem bratske ljubezni, Sem jih nameraval opozoriti, naj se človek vedno zaveda svoje velike plemenitosti v vsakem svojem dejanju, tudi v najmanjšem.

Torej Sem jim rekel: Ne zavežite drugih, da vam vrnejo vaše prijazno dejanje; kajti če vam je povrnjeno, izgine učinek vaših dobrih del, kakor da ne bi bila nikoli izvedena. Potemtakem delujte na takšen način, - tudi če boste poželi nehvaležnost - da vam prejemnik dobrega dela ne bo mogel nikoli povrniti, ali le v manjšem obsegu. S tem kažete, da sledite višjim načelom in ne samo posvetnim koristim.

Namen povabila, kakor je opisano v priliki, ko je vsak povabljeni gost našel izgovor, da se opraviči, je, da Mojim poslušalcem pokažem, kako malo hvaležnosti in spoštovanja se lahko pričakuje, ko se prijaznost in ljubeznivost razdajata tistim, ki ju ne potrebujejo. Tako je bil tisti, ki je pripravil praznovanje, da ga ne bi priredil zaman, prisiljen, da pošlje svoje služabnike na ulice, zbirajoče vse reveže in hrome in žejne, kot goste za njegovo pojedino, da ne bi propadla.

V tem primeru ni gospodar hiše izvedel dejanje dobrote do svojega bližnjega, ker prvotno ni nameraval imeti takšnih gostov za svojo mizo, temveč je bil v ta korak prisiljen. Toda to ga bo v prihodnosti naučilo, da daje večji poudarek duhovnemu stanju ljudi in ne, da bo svojega bližnjega ocenjeval glede na njegovo posvetno lastnino.

To in še več se lahko da raztolmačiti iz tega poglavja, ker je vsaka beseda iz Mojih ust neskončna v svojem pomenu. Toda sedaj se obrnimo k tolmačenju, kako se ta prilika prilega današnjemu času ali človeštvu kot takemu tako, da boste iz nje lahko izpeljali trajno korist.

Velika večerja, katero Bom kmalu pripravil človeštvu, se lahko razloži iz tega, kar je že bilo rečeno. Vabim, in to že dolgo časa, celotno človeštvo k temu večernemu obroku, pri katerem je po končanem delu lahko zadovoljno z doseženim in se veseli svojega izpolnjenega življenja in se, po duhovnem počitku, z zaupanjem sooči z novo začetim jutrom nikoli dokončanega dne.

Kakor se je obnašal gospodar v priliki, tako se tudi Jaz. Prezaposleni s svojimi posvetnimi posli, se večina ljudi opraviči in zavrne ali se izogne Moji mizi, kjer bo postrežen Moj nebeški kruh ljubezni, ponižnosti, blagosti in brezpogojnega zaupanja. In zakaj? Ker so se celo življenje vdajali ravno nasprotnemu. Tako Bom tudi moral poslati Moje služabnike, ki so Mi ostali zvesti, v svet, da poiščejo goste za Mojo mizo med reveži, pohabljenimi in hromimi, ki so med svojim življenjem imeli dovolj priložnosti, da vadijo do svojih bratov, če ne že ljubezen, pa vsaj strpnost in prijaznost. Zahvaljujoč dejstvu, da so posestvovali le nekaj ali nič dobrih stvari sveta, so postali bolj strpni in voljni in uživajo v hrani na Moji mizi, ker v njihovem telesnem in duševnem trpljenju pomeni ta večerni obrok ob koncu njihovega težkega življenja, vsaj konec vsega njihovega trpljenja in pomanjkanja.

"Hrom" in "pohabljen" se mora nanašati tudi na duhovno življenje duše, ker so bili veliko bolj duhovno pohabljeni kakor pa telesno. Tudi tem bo pomagano, kajti te duše - zanemarjene, toda ne pokvarjene - lažje sprejmejo čisto, resnično, duhovno hrano, kakor pa tiste, ki si v svoji nadutosti zamišljajo, da so razsvetljene in verjamejo, da ne potrebujejo poduka. Ob Moji večerji se jim bo godilo tako, kakor Judom, katerim Sem nekoč povedal, da ker niso hoteli sprejeti Moje Besede, jim bo ta vzeta in dana poganom.

Tako bo tudi Velika večerja pred Mojim prihodom ločila vredne od nevrednih. Za prve bo pot do Mene mnogo skrajšana, medtem ko bodo drugi zavrnjeni za dolgo časa in prepuščeni sami sebi, dokler se ne bo njihovo jutro ozarjilo. In šele potem bodo marljivo delali med dnevom, ko se bodo mučili in trpeli, po dolgem minevanju časa - šele potem bo večerja mogoča tudi za njih.

Večerja, katero Sem delil z Mojimi učenci pred Mojim odhodom, ima enak pomen, kakor je opisano v razlagi te prilike.

Med Mojim življenjem na zemlji Sem vabil celoten judovski narod, pogane in vsakogar, ki bi Me poslušal. Vendar se je večina opravičila in ostal Sem le s šibkimi in zanemarjenimi, ki so bili, čeprav ne z zemeljskimi dobrinami, blagoslovljeni z duhovnim bogastvom in bolj zmožni ponesti Moj kruh, Moj nauk, v svet.

Podobne razmere so tudi danes. Do sedaj ni nobeden sodnik ali odličnik bil pripravljen, da pride k Moji mizi, kjer bi mu lahko postregel s hrano velikega

duhovnega sveta. Vsi ti so Mi obrnili hrbte in samo tisti, ki so pretrpeli velike stiske in so bili bolj ali manj zapuščeni od sveta, so ti, ki poslušajo Mojo besedo. Iz njihovih vrst Bom izoblikoval Mojo delovno skupino, ki bo za Mene po cestah in za ograjami iskala tiste, ki so celo bolj pohabljeni in ubogi. Takšne ljudi je lažje pridobiti za Nebeško Kraljestvo. Lažje jih je voditi v otroškem obnašanju in zaupanju v Mene, ker se med njihovim življenjem v njih ni nikoli prebudil napuh, ki se običajno nahaja v tistih, ki so s posvetnim bogastvom pridobili položaj, pri čemer mislijo, da lahko zanikajo duhovnost, ali da delujejo povsem brez nje.

Tudi vi prejmite ta primer in priliko iz Mojih let poučevanja kot namig, da, prvič, dajajte duhovni pečat vsakemu vašemu dejanju in drugič, da lahko samo z ljubeznijo, ponižnostjo in potrpežljivostjo vzbudite zaupanje in vero. Poskrbite, da vam mir in zadovoljstvo dovolita uživati vašo večerjo in da vam ne bo potrebno čakati zarjo velikega jutra večnega kraljestva ljubezni s strahom in zaskrbljenostjo, ko se bodo iztekli dnevi vašega življenja in se boste soočili s sodnim dnevom. Torej delujte vsak dan tako, kakor da boste zapustili zemljo že danes. Vsako noč vprašajte svojo vest: "Ali bi bil pripravljen, če bi me Gospod, Moj Bog, povabil na Njegovo večerjo?" - Samo na ta način lahko počasi, vendar zanesljivo, vsakdan napredujete pri izgradnji vaše duhovne hiše, da bi lahko postala, tako zunanje kot notranje, hiša duše, katero Sem oplemenitil z Mojo Božjo iskro, da boste nekoč vredni in upravičeni do naziva Mojega. otroka, otroka Gospoda celotnega, stvarstva.

Lahko vidite, kako vam pomagam z vsakim tekstom, z vsakim verzom, da poduhovim in požlahtnim vaše notranje bitje tako, da Mi lahko služite kot dobro orodje pri doseganju višjega cilja, ki Sem ga imel z vami v mislih, ko Sem vas, pred vsemi drugimi, osrečil z neposrednim podukom, da vas izobrazim za Moj namen in za veliko kraljestvo duhov.

Obdržite to v vaših mislih! Ne morem ponavljati dovolj pogosto: Vztrajajte do konca! In konec bo pokazal, da Moje Besede niso minljive, temveč so te besede večne, kakor Sem tudi Sam vedno Bil, sem in Bom! Amen.

Gottfried Mayerhofer
Gospodove pridige